

G. bil je gotovo stranka v pogodbi, (ter si je bil tega tudi zvest), brez ozira na to, če je pogodbo osobno ali po kakem zastopniku sklenil.

Prva sodnija, ki je zatoženega od zatožbe oprostila, je v istini zakon žalila, ter s tem opravičila sklicevanje na ničnosti uzrok §. 281., št. 9, a, kaz. proc. reda.

Razsodba deželne sodnije v Ljubljani pokončati se je morala, ter v stvari sami po §. 288, št. 3, kaz. proc. reda izreči nova razsodba, ker so izkazane vse dejanstvene okoliščine, na katere se mora pri pravi vporabi zakona razsodba opirati, in katere proučujejo hudodelstvo goljufije po §§. 197, 199, lit. a, kazenskega zakona. D.

O interpretaciji pogodbe.

Anca N. tirja na podlagi daritne pogodbe dedinski delež po očetu, katerega plačilo ji je bilo obljubljeno, kadar bode spremenila stan.

Prva sodnija je tožbe zahtevo odbila iz sledečih

razlogov:

Tožbena na plačilo dedinskega deleža stavljena zahteva, kateri je tožnica v končnem govoru proti predpisu sodnega reda alternativno tudi naslov dolžnega ali postavnega dela pristavila, je toženec pred vsem z ugovorom rei judicatae pobijal.

Ta ugovor je dopustljiv, kakor je zahteva v bistvenem obziru nedopustljiva, kajti tožnica more terjani znesek pod naslovom dedinskega dela le takrat zahtevati, kedar bi ji po poti zapuščinske obravnave prisojen bil (§. 797, 798, 799. obč. drž. zak.); kar pa se tu ni trdilo, niti dokazalo. Pogodba A. pa nima oporočne oblike, in je kot spis „inter alios“ za toženca nasproti tožnici nevezaven (§. 881.).

Na vsak način bi bil toženec v smislu člena 3. le pogojno vezan ali dolžen; pogodbe je vedno po §. 914. razlagati, ker — ko bi se hotelo tožbo kot tožbo na dolžni del za veljavno smatrati bi jej v tem slučaju ugovor zastaranja nasproti stal (§. 1487.).

Druga sodnija je razsodbo prve instance potrdila iz sledečih razlogov:

S sodnijsko pogodbo A. je toženec po §. 1019. obč. drž. zak. sicer pravovezno dolžnost prevzel tožnici za slučaj, ko bi stan premenila, v III. členu za njo odločeni iznesek deloma kot dedinski delež po očetu in deloma kot balo odrajtati; toda tožnica je — ako ravne je že 50to leto svoje starosti dovršila — še vedno ne-omogućena ostala, torej se ni prigodilo, kar je pogojeno bilo, in kar bi jo opravičevalo na podlagi omenjene pogodbe uspešno na plačilo tožiti.

Po postavi se mora torej tožbeni zahtev kot prezgoden odbiti.

Najvišjemu sodnemu dvoru se stvar ni mogla predložiti, ker se je sumarno obravnavalo. —č.

O izvršitvi pruskih rozsodb v Avstriji.

Kraljeva pruska deželna sodnija v Berlinu je v pravni zadevi tajnika Viljema Thomana in oziroma njegovega cesijonarja J. M. Wigodcinskega proti gledališnemu vodju Pavlu Hildebrandtu, sedaj graščaku v Trojensteinu, z dopisom od 25. julija 1881, kateremu se je bila priložila rozsodba od 1. aprila 1870, menjica od 30. decembra 1869 o 420 tolarjih in pa cesija od 4. svečana 1880 na podlagi poverjenega prepisa tožnikove prošnje od 11. maja 1881, c. kr. okrožno sodnijo v Bocenu poprosila, da bi izvršila eksekucijo proti zatoženemu Pavlu Hildebrandtu zavoljo terjatve per 1110 mark z interesi in stroški.

C. kr. okrožno sodišče v Bocenu je — gledé na to, da je identiteta zatoženega s Pavlom Hildebrandtom, stanujočim v Trojensteinu, popolnoma izkazana, gledé na to, da je eksekucije voditelj dalje verjetno izkazal, da bi bila eksekucija, če bi bil takoj za njo poprosil, brez uspeha ostala, ker je Hildebrandt po policijskem potrdilu od 8. julija 1881 svoje stanovanje v Berlinu že 29. maja 1872 zapustil, ter v Berlinu družega stanovanja oglašil ni; gledé na to, da se mora jednoletni obrok, med katerim se je za eksekucijo prositi smelo, še le od tedaj računati, ko je tožnik o sedanjem stanovanji toženega natanko vednost dobil, kar se je